

ПРЕМДА у протестима „ [1 од 5 милиона](#) “ учествују и суверенистичке странке – [Двери](#) ,
[Народна странка](#)

и

[Здрава Србија](#)

, ипак је утисак да, некако, тон демонстрацијама поглавито дају прозападне
(атлантистичке) партије и идеологије.

То се можда може видети, између осталог, и по томе што предложени *Споразум с
народом* ([овде](#))
уопште не садржи речи „Косово“ или „Република Српска“.

Штавише, тачка 4 овог Споразума која је, према уверавањима што их је аутор овог текста
добрио од суверениста из СзП, требало приближно да гласи: „Не признајемо ниједан
државни или економски споразум који ова нелегитимна власт буде потписала, те
упозоравамо друге државе, међународне организације и институције, као и компаније,
да ово приме к знању“, преформулисана је као: „Обавезујемо се да ћемо обелоданити и
преиспитати све акте који су до сада усвојени и које би садашњи недемократски режим
усвојио, а који угрожавају државне, националне и економске интересе“.

Суштинска је разлика између јавног и упозоравајућег одрицања права „нелегитимној
власти“ да склапа споразуме који се тичу државних, националних и економских интереса
– укључив и уговоре о статусу Космета, и онога што је на крају завршило у Уговору с
народом, а што је само слаба и млака најава да ће такви споразуми бити – тек
„преиспитани“ (?!).

Тако се посредно, по мом мишљењу, потврђују процене из кругова озбиљних
београдских аналитичара да, каква год да је намера учесника, најопаснији учинак ових
протеста може бити, заправо, јачање атлантистичког притиска на Александра Вучића

како би што пре потписао „Правно обавезујући споразум“, односно, омогућио „Косову“ добијање столице у УН.

Да догађаји, изгледа, иду у том правцу показује не само изјава српског министра иностраних послова да је „сада повољан моменат за решавање косовског питања“ јер ће, у тренутној констелацији, „САД подржати договор Београда и Приштине“ ([овде](#)), већ и размишљања која, изнебуха, чујем из извора који комуницирају с властима, да „столица у УН за Косово можда и није тако страшна“, будући да су „Белорусија и Украјина, као део једне државе (СССР), биле у УН“, те да „и Република Српска може исту прилику да искористи да и она уђе у УН“.

Тачно је да је Додик више пута рекао да „ако Косово буде примљено у УН, Република Српска ће предузети кораке у том правцу“ ([овде](#) и [овде](#)), позивајући се, између осталог, и на дух [Резолуције Скупштине РС од 22. фебруара 2008. године](#)

([овде](#)). Ову *везану намеру* недавно је афирмисао и Драгомир Анђелковић, аналитичар близак СНС-у ([овде](#)). Али, хајде да видимо да ли београдско пуштање Косова у УН може бити праћено и, истовременим, уласком Републике Српске у светску организацију.

